

Laatst aangepast: 2 oktober 2006

PAASPREEK

Dr. R. Dean Anderson v.d.m.

Gemeente van onze Here Jezus Christus. Bij de voorbereiding van een preek voor deze Zondag, heb ik mij moeten afvragen hoe ik de stof zou aanpakken. Misschien denkt u daar niet zo veel over, maar een voorganger staat voor verschillende keuzes in het maken van een preek, ook al is het onderwerp vastgesteld. Wij zouden eenvoudig een preek kunnen hebben over de opstanding, of een aspect ervan, zoals dat ons verkondigd wordt in de verhalen van de evangeliën samen. Toch heb ik vanmorgen gekozen mij te beperken tot één evangelie, namelijk, dat van Mattheus. Het is u zeker bekend dat de verhalen van de verschillende evangeliën niet precies dezelfde zijn. De geschiedenis van Christus' opstanding is een eenheid, maar de verschillende evangelie-schrijvers belichten steeds andere punten in hun beschrijving van wat er op die dag gebeurd is. Zij willen daardoor bepaalde aspecten van de gebeurtenissen onder het licht brengen om verschillende aspecten van de opstanding te laten zien.

Wij staan dus vanmorgen voor de vraag wat de apostel Mattheus van Christus' opstanding wil laten zien. Aan de ene kant schrijft Mattheus een zeer beknopt verhaal van wat er gebeurd is. Veel laat hij ongezegd, zoals wij straks zullen merken. Toch maakt hij melding van een aantal dingen die alleen door hem gerapporteerd zijn. Dat is opmerkelijk. Gemeente, wij zullen zien vanmorgen dat de apostel Mattheus in zijn beschrijving van de gebeurtenissen rond Jezus' opstanding een duidelijke boodschap heeft. Hij laat zien dat ...

De beslissende overwinning van de evangelie-verkondiging, door de krachtige opstanding van Jezus, wordt behaald

Wij zien ...

1) de goddelijke kracht die de opstanding veroorzaakt

2) de verzekering van de evangelie-verkondiging door Christus' verworven macht

Wij bekijken dus de gebeurtenissen rond de opstanding en haar effect.

1) De goddelijke kracht die de opstanding veroorzaakt. In Zijn rapportage over Jezus' begrafenis, houdt Matteüs zijn verhaal kort. Hij legt nadruk op het feit dat Jezus begraven wordt in een van steen uitgehouwen graf met een grote steen gewenteld voor de ingang om het goed te blokkeren. Dit alles hebben Maria van Magdala en de andere Maria (moeder van Jakobus en Jozef) geconstateerd. Zo zijn zij hiervan getuigen.

Maar Matteüs zegt niets, bij voorbeeld, over het feit dat Nikodemus en de vrouwen hielpen met de voorbereiding van het lichaam. Of dat Jozef van Arimatea lid van het sanhedrin was, - iemand, overigens, die hun handelen omtrent Jezus niet goedkeurde. Matteüs veronderstelt deze kennis wel bij zijn lezers. Dat het hele verhaal bekend moet zijn blijkt uit zijn manier van schrijven, hoewel in onze vertaling dat niet altijd duidelijk is. Jammer genoeg, hebben de vertalers van het NBG gekozen voor een wat vloeiende vertaling. Daardoor missen wij signalen in de tekst die aanwijzen dat Matteüs aanneemt dat het hele paasverhaal bekend moet zijn bij zijn lezers. Neem bijvoorbeeld het feit dat hij zegt dat Pilatus het lichaam van Jezus *terug* gaf aan Jozef. Dat wordt niet vermeld in onze vertaling, 27:58. Maar Mattheus zegt het wel, en het veronderstelt dat Jozef inderdaad lid van het Sanhedrin was. Zoals het Sanhedrin Jezus aan Pilatus overgeleverd had, zo geeft Pilatus het lichaam aan Jozef, lid van het Sanhedrin, *terug*.

Jozef had met vrome zorg haastig gehandeld om Jezus voor de sabbat te begraven. Op de sabbat zelf, vertelt Matteüs, kwamen de Farizeeën en overpriesters weer tot Pilatus. Ja, het feit dat een lid van het Sanhedrin Jezus' lichaam al begraven had bracht hen wel waarschijnlijk een beetje in

verlegenheid met hun verzoek. Vandaar dat ze beginnen met de woorden “we hebben ons herinnerd.” Ze moesten excuses maken voor nog een binnenkomst bij Pilatus - en dat op de sabbat. “Ja, Pilatus, al hebben wij het lichaam begraven, toch willen wij u nog iets vragen, want we hebben ons herinnerd dat die verleider zei na drie dagen te worden opgewekt. Om nu nog grafroof van zijn discipelen te voorkomen, geef ons alstublieft een wacht van soldaten.”

Matteüs' vertelling laat het ongeloof van Israëls geestelijke leiders duidelijk zien. Nog erger, hun vijandschap tegen Gods Zoon. Deze vijandschap leidt er nu wel toe dat zij zelfs bereid zijn om de sabbatsrust te overtreden om te verzekeren dat “die verleider” wel in zijn graf blijft liggen. Grafroof moet worden voorkómen. Zij denken helemaal niet aan een eventuele werkelijke opstanding. Nee, grafroof moet uitgesloten worden om te voorkomen dat die dwaalleer van het evangelie verspreid wordt.

Twee maatregelen worden genomen. De grote steen voor de ingang van het graf wordt verzegeld, en een wacht van soldaten wordt op de plaats gezet. Dat de steen verzegeld werd was goed bedacht. Het zou voorkomen dat de soldaten nalatig zouden zijn, of dat ze zich toch door de discipelen laten omkopen.

Hierdoor is grafroof duidelijk uitgesloten. *Toch*, wordt het graf leeg aangetroffen door de vrouwen op Zondag morgen. Wat is er gebeurd? Een *goddelijk* ingreep!

Wij lezen in v.1 van hoofdstuk 28 dat Maria van Magdala en de andere Maria vroeg 's ochtends het graf gingen bezien. Mattheus meldt niet dat andere vrouwen ook erbij waren, noch dat hun intentie was om het lichaam weer te gaan zalven. Dat is niet belangrijk hier. Wat belangrijk is, is het feit dat ze een *leeg* graf aantreffen, en Mattheus legt ook uit wat er wel gebeurd is. Hij doet dat in de vss. 2-4. Deze verzen zijn een uitlegging voor het feit dat de vrouwen wel een leeg graf aantreffen.

Wat de vrouwen deden en zeiden wordt als bekend verondersteld. Ik bedoel, Mattheus gaat er van uit dat wij weten dat de vrouwen het graf leeg vonden, en dat ze gingen zoeken naar het lichaam van Jezus binnen het graf zelf, en dat ze daar geconfronteerd raakten met engelen uit de hemel. Merk wel hoe gezegd wordt in v.5 dat de engel de vrouwen *beantwoordde*! Mattheus plaatst ons ineens iets verder in het verhaal. De vrouwen zijn het graf al binnengegaan en zijn in aanraking met de engel gekomen. Merk ook in hetzelfde vers hoe verondersteld wordt dat de vrouwen aan het zoeken waren naar het lichaam van Jezus. In v.8 zegt Mattheus dat de vrouwen (letterlijk vertaald) *uit* het graf gingen. Hij neemt aan dat wij al weten dat het gesprek met de engel *binnen* het graf plaats vond.

Het neerdalen van de engel en de feitelijke opstanding van de Here Jezus had al plaatsgevonden voor dat de vrouwen arriveerden. In de verzen 2-4 legt Mattheus dus uit hoe het lege graf tot stand gekomen was. Gemeente, dit is heel opmerkelijk. Is het u ooit opgevallen dat Mattheus de enige evangelist is die iets over de opstanding van de Here Jezus zelf vertelt? De andere evangeliën spreken alleen maar over een leeg graf. Alleen Mattheus vertelt hoe dat gebeurd is. En zelfs Mattheus meldt dan niets over de *opwekking* van Jezus. Niets!

Die lacune in het verhaal lokte wel mensen uit later om toch hier wat over te verzinnen. Zo lezen we later in een verhaaltje van de vroegchristelijke kerk hoe twee engelen het graf binnengingen en er later uitkwamen met de Here Jezus die ze nog moesten ondersteunen met het lopen. Het hoofd van de een reikte tot de hemel toe. Het hoofd van de ander tot boven de hemel. Zulke verhalen kunnen we rustig laten voor wat ze zijn.

Het onderstreept het feit dat de Bijbel hier niets over zegt. Wel legt Mattheus grote nadruk bij de majesteit van de goddelijke ingreep om Jezus uit de dood te wekken. De overpriesters hadden het graf beschermd tegen grafroof van de discipelen. Nooit dachten ze aan de machtige komst van engelen uit de hemel. De majesteit van de goddelijke ingreep werd op verschillende manieren duidelijk gemaakt aan de soldaten.

Met een beven van de aarde, daalde een engel neer in Zijn hemelse pracht. Dat beven hoeft niet een normale aardbeving te betekenen, maar gewoon een grote schudding die voorkwam bij het arriveren van de engel.

Het uiterlijk van de engel benadrukt verder zijn hemelse glorie en macht. Hij zag er uit als een bliksem en zijn kleding was wit als sneeuw. Dit is des te meer opmerkelijk als wij ons herinneren dat een engel er niet zo uit hoeft te zien. Je zou het zo kunnen stellen, dat engelen in een heel andere dimensie dan wij wonen. Vandaar dat ze in de regel voor ons onzichtbaar blijven. Denk aan het vurige leger van engelen dat God Elisa en zijn dienaar liet zien. Op zich waren ze onzichtbaar. Om het geloof van Elisa's dienaar te versterken, liet God hen zichtbaar maken.

Maar ook als engelen zichtbaar worden, hoeven ze er nog niet zo uit te zien als bij de opstanding van de Here Jezus. Denk aan de verschijning van engelen in het boek Genesis. Engelen kunnen net zo makkelijk zich als normale mannen eruit laten zien. Maar bij de opstanding deden ze dat niet. Noch onzichtbaar, noch als normale mannen lieten ze zich eruit zien. Nee, de soldaten moesten duidelijk merken dat de hemelse God hier aan het werk was. De engel verschijnt in zijn hemelse gedaante, en komt aan met geweld—een schudding van de aarde. De wachters waren wel goed onder de indruk. Ze beefden van vrees en werden als doden vanwege de schrik.

Toch hoeven discipelen van de Here Jezus niet voor de engel te schrikken. De machtige engel vertelt de vrouwen hoe Jezus opgewekt is, gelijk hij al gezegd had. Ze moeten dat aan de discipelen doorgeven. De moeite die de vrouwen straks met deze boodschap hadden, en het ongeloof van de discipelen wordt niet direct door Mattheus verteld. Wel vertelt hij hoe Jezus later aan de vrouwen verscheen om ze weer aan te sporen de discipelen te vertellen dat ze hem naar Galilea moesten volgen. De verschillende activiteiten van Jezus en zijn discipelen op die dag zijn voor Mattheus hier niet van belang. Het punt dat hij duidelijk wil maken is het grote contrast tussen de plannen van het Sanhedrin en Gods machtige ingreep.

Aan de ene kant heeft het Sanhedrin alles gedaan om het graf te beschermen tegen de discipelen. Achteraf gezien, hoefden ze zich hier helemaal niet druk over te maken. De discipelen waren verslagen en verspreid geraakt. Die zwakke mensen hadden helemaal niet het lef om het voor elkaar te krijgen het lichaam weg te roven. Nee, maar het Sanhedrin stond tegenover het grote reddingsplan van God zelf. Tegen Zijn machtig optreden konden ze zich absoluut niet beschermen. Als God iets wil, gebeurt het. Wat zei Jezus tegen Petrus toen hij verraden was door Judas en de dienaars van de overpriesters hem wegnamen? “Meen je, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen?” Nee, Gods plannen falen niet. Zijn ingreep overweldigt de soldaten van het Sanhedrin. God wekt tot leven, tot eeuwig leven. Hij is de Heer over leven en dood.

Wat kan de Satan nu doen, die achter het Sanhedrin te werk ging? Het doel van het Sanhedrin was de dwaalleer rond Jezus als Messias weg te drukken. Mattheus vertelt verder hoe ze zich ingespannen hebben om dit toch te voorkomen. Dat brengt ons op het tweede punt:

2) De verzekering van de evangelie-verkondiging door Christus' verworven macht. Weer zet Mattheus ons een grote tegenstelling voor. Zijn eerste tegenstelling was tussen de maatregelen van het Sanhedrin tegen grafroof, en Gods machtige ingreep om Jezus toch uit de dood op te wekken. Nu zien wij een tegenstelling tussen de poging van het Sanhedrin om de evangelie prediking over de opstanding te voorkomen, en wereldwijde evangelie prediking van de machtige Christus zelf.

Ja, enkele soldaten vluchtten het graf weg, gingen de stad in, en rapporteerden aan de overpriesters wat er allemaal gebeurd was. Nu zijn Israëls geestelijken geconfronteerd met de goddelijke ingreep. Hoe reageren ze? Buigen ze nu uiteindelijk voor de machtige God die dit volbracht heeft? Geenszins. Is dat toch niet verrassend? Ik bedoel, de Farizeeën ten minste, geloofden nog wel in de opstanding op zich. Maar merkt u hoe hun ongeloof hun ogen blind heeft gemaakt? Zonder het te weten, staan zij in de macht van de Satan. Ze hebben zich zo overtuigd dat Jezus de Messias helemaal niet kan zijn, dat zelfs wanneer ze geconfronteerd worden met zo'n een goddelijk ingreep, kunnen ze zich niet

terugtrekken. Ze gaan over tot het omkopen van de soldaten en het opzettelijk verspreiden van leugens. Koste wat het kost, het evangelie van Christus' opstanding mag niet verspreid worden. Zo *leren* ze de soldaten een verhaaltje. Het gebruik van dit woord "leren" is heel opmerkelijk. Mattheus gebruikt precies hetzelfde woord bij de overpriesters als straks bij Jezus in Zijn opdracht aan de discipelen. Zoals de discipelen de volken moeten *leren* alles wat Christus bevolen heeft te onderhouden, zo ook *leerden* de overpriesters de soldaten het verhaal dat ze moesten verkondigen. Hierdoor onderstreept Mattheus de tegenstelling. Jammer genoeg komt dit niet tot uiting in onze vertaling. Vers 15 van hoofdstuk 28 moeten wij zo lezen:

En zij namen het geld aan en deden zoals hun geleerd was.

Tegenover de verkondiging van de soldaten, plaatst Mattheus het zendingsbevel van de opgestane Christus. Ziet u weer hoe de goddelijke majesteit van het evangelie en van Christus hier benadrukt wordt? Wat doen de discipelen als ze Jezus van dicht bij zien, en er van overtuigd raken dat Hij het inderdaad is? Gelijk de vrouwen, aanbidden ze Hem. Jezus is niet opgestaan zoals Lazarus - om weer te moeten sterven. Nee, Hij heeft juist een onsterfelijke lichaam gekregen. Hem is ook nu alle macht in de hemel en op de aarde gegeven. Hij moet aanbidding ontvangen. Wat een contrast is dat, gemeente, alle macht in de hemel en op de aarde staat nu achter de evangelie-verkondiging. Wat kan het Sanhedrin daartegen doen? Niets. Het evangelie is de wereld ingegaan. Wie heeft dat kunnen verhinderen? Niemand. De harten van de Joden werden verhard, maar God heeft dit feit juist gebruikt om Zijn evangelie aan de volkeren te laten komen. De evangelie verkondiging kon en kan niet falen. Waarom? De opgestane Christus is met Zijn goddelijke Geest nog *met ons*. Jezus leeft. Met Zijn onsterfelijke lichaam zit Hij nu nog aan de rechterhand van God almachtig. Daar regeert Hij deze wereld. Vanuit die plaats dirigeert Hij nog Zijn evangelie verkondiging. Er *is* leven. Eeuwig leven, gegarandeerd. Voor degenen die in Christus geloven, is vergeving van de zonden zeker. Hoezo zeker? Christus is voor onze zonden geleden en gestorven. Dat dat lijden meer dan voldoende was om onze zonden te betalen werd op een krachtige wijze door God verkondigd toen Hij Hem uit de doden opwekte. Het evangelie is het evangelie van de werkelijke opgestane Christus. Alles wat Hij ons geleerd heeft in Zijn Woord mogen wij onderhouden in de wetenschap dat Hij met ons is. Hij sterkt ons. Al zien wij het niet, Zijn machtige engelen zijn nog aan het werk in deze wereld.

Ja, het is zo makkelijk voor ons om somber te worden met de ontwikkelingen van onze dagen. Vorige week kreeg ik weer een telefoontje van een vriend in Kampen. Hij was erg depressief geraakt door de maatschappelijke en kerkelijke ontwikkelingen. Hij is niet de enige. Hoe makkelijk vergeten we dat door de opstanding Christus *alle macht* in de hemel en op aarde gekregen heeft. Ja, zijn krachtige engelen zien wij niet aan het werk. Dat vraagt geloof. Het Sanhedrin, ondanks de getuigenissen die zij hoorden over Gods machtig bestuur van de gebeurtenissen, dachten zelf door hun plannetjes de zaak anders te kunnen regelen. Ze dienden uiteindelijk alleen maar Gods plan. Zijn plan om door middel van het ongeloof van de Joden, Zijn evangelie bekend te maken aan alle volken ter wereld. Maar om Gods plan te zien, om op Gods plan te kunnen vertrouwen, hebben wij geloof nodig.

Jezus is opgestaan. Als wij dat nu geloven, dan vraagt dat ook een gepaste reactie van ons. Wat was de reactie van de vrouwen en de discipelen? Aanbidding. Wat is aanbidding? Is het u opgevallen hoe de Schrift dat omschrijft? Bekijk weer v. 9. Ze legden zich voor Hem neer, en grepen Zijn voeten. Wat laat dat zien? Nederigheid. Uiterste nederigheid in de aanwezigheid van de grote koning van deze wereld. Gemeente, is dat ook onze houding tegenover de machtige opgestane Christus? Of zijn wij te trots om voor Hem 's avonds, bij voorbeeld, *te knielen* in gebed? Hij is de grote koning geworden. Hij is onze God! Laten wij onze nederigheid en respect voor Hem wel tonen in onze aanbidding. Dat wordt wel eens terecht de vreze des Heren genoemd.

Maar Zijn machtige opstanding betekent voor ons ook een opdracht. Het is ook Mattheus' doel om ons dat te laten zien. De krachtige opstanding betekent de beslissende overwinning van de evangelie verkondiging. Als wij werkelijk discipelen van Jezus willen zijn, als wij echt beseffen wat Zijn opstanding voor ons leven betekent, dan moeten wij als Zijn kerk hier echt te werk gaan. Zijn evangelie moet verkondigd worden. Als Jezus leeft, dan hebben wij echt alle reden om Zijn leer, alles wat Hij in Zijn Woord ons leert, door te geven aan de volken rondom ons heen. Niet alleen door onze

zendelingen te ondersteunen, maar ook de volken hier die om ons heen wonen. Het evangelie is krachtig geworden. Die kracht, door de opstanding gekregen, moet vanuit onze harten ook stralen door de Heilige Geest die de levende Jezus aan ons gegeven heeft. Hij is nog met ons. Zonder Zijn Geest waren wij nooit tot geloof gekomen. Als u levend geloof in uw leven constateert dan is dat duidelijk bewijs dat Christus door de Geest bij u aanwezig is. Laat dan Zijn kracht u des te meer motiveren om niet verlegen te zijn om dit feit aan anderen te laten zien, om getuigenis te zijn van het eeuwig leven u toevertrouwd door de opstanding van uw en mijn Heer.

Lof zij de God die dit tot stand heeft gebracht en aan ons verkondigd heeft. Gemeente, *aanvaard* dit evangelie in geloof. Neemt het leven, u in het evangelie aangeboden, aan. Kies, door ongeloof, de dood niet. Duw het leven niet weg. Maar neemt het aan, dat wij ook onze Here eens in het opgestane vlees mogen ontmoeten als Hij terugkomt om deze wereld te oordelen.

Laten wij Hem nu nederig en blij aanbidden met de woorden van Ps. 16.

*Gij, die mijn ziel van dood en graf bevrijdt,
behoedt mij al uw gunstgenoot voor 't sterven:
ik zal, door U op 't levenspad geleid,
de vreugde van uw aangezicht beërven.
Voor immer zal uw rechterhand bevatten
een overvloed van kostelijke schatten.*

Amen.